

CLASA a II-a

CEASUL CU INIMĂ

după Vladimir Colin

Odată, demult, într-un oraș mare, trăia un ceasornicar bătrân, adică un meșter care face și drege ceasuri deșteptătoare, ceasornice, pendule și ornice cu cuc. Într-o zi, pe când se plimba printr-o pădure de la marginea orașului, văzu un ceas aruncat la rădăcina unui stejar. Era o minune de ceas! Cam cât un băiat sau o fetiță de patru ani, cu limbile de aur și cifrele de pietre scumpe. Niciodată nu mai văzuse ceasornicarul un asemenea ceas!

Îl privi din față, îl privi din spate, trase cu urechea. Dar ceasul nu făcea tic-tac.

– E stricat de bună seamă, își spuse meșterul. Am să-l iau, am să-l dreg și-o să vestesc în tot orașul, ca acel care l-a pierdut să și-l poată lua.

Zis și făcut. Cum a ajuns acasă, ceasornicarul a desfăcut cutia ceasului și a văzut că acesta nu făcea tic-tac doar pentru că nu avea pitic.

Cum? Nu știați? Păi, pe vremea aceea, în fiecare ceas locuia câte un pitic. El era cel care mișca roțile dințate și bătea un ciocănel, făcând tic-tac, tic-tic tac ...

Așadar, meșterul văzu că ceasul cel minunat nu merge pentru că n-are pitic. Cine știe ce i se întâmplase de dăduse bir cu fugiții și părăsise mândrețe de ceasornic!

Dar ceasornicarul nu se sperie de atâta lucru. Doar cu o zi în urmă, cineva călcase din greșeală peste un ceas și - cum cel ce făcuse boroboața era un om mare și gras - ceasul se făcuse praf. Meșterul îl scosese, mai mult mort decât viu, pe bietul pitic al ceasului, care plângea cu lacrimi uriașe, cam cât o gămălie de ac. Mai întâi l-a pus într-un sertar, unde, harnic nevoie mare, piticul ciocănea într-una și făcea tic-tac, tic-tic-tac. Dar se ostenea de pomană pentru că, vezi bine, sertarul nu putea arăta ora exactă ...

– Piticuțule, spuse ceasornicarul deschizând sertarul, ia te uită ce am găsit pentru tine ...

– Ura-a-a! strigă piticul și, de bucurie, își zvârli căciulița cât colo.

Apoi se grăbi să intre în noua locuință, unde se puse de îndată pe treabă, ciocănind cu multă tragere de inimă și făcând tic-tac, tic-tic-tac, așa cum numai un pitic vrednic poate să facă, dacă se știe gospodar în ceasul lui.

Cu toate că, după ce l-a reparat, meșterul așezase ceasomicul la vedere în vitrină și dăduse răvaș prin oraș, zilele treceau fără să se ivească vreo urmă de păgubaș.

Dar, într-o zi, împăratul ieși la plimbare și, trecând prin fața dughenei, văzu în vitrină ceasul cu limbi de aur și cifre de pietre prețioase.

– Vreau să-ți cumpăr ceasul! – îi spuse el meșterului. Degeaba își răcigura ceasornicarul, spunând cum că ceasul nu e de vânzare; împăratul o ținea una și bună:

– Vreau să-l cumpăr! Vreau să-l cumpăr!

Meșterul n-a mai avut ce face, așa că i l-a vândut

împăratului... Iar împăratul l-a luat și l-a așezat în sala tronului, unde stăteau de strajă doi ostași.

– Să-l păziți ca pe ochii din cap!, spuse el ostașilor.

În ziua aceea se petrecu însă un lucru tare ciudat. Ori de câte ori venea la împărat câte un boier, ca să se plângă că-l necăjesc țăranii, acesta nici n-apuca să spună: „Vorbește! Îți dau voie să vorbești o oră ... “ – că ceasul cu limbile de aur și arăta că ora trecuse!

Atunci, boierul pleca supărat, fără să apuce să deschidă măcar gura. Dacă însă venea o văduvă, care îl învinuia pe boier că-i fură și ultima bucată de pâine, iar împăratul îi spunea: „Vorbește și tu! Îți dau voie să

vorbești o clipă“, după ceasul cu limbi de aur clipa ținea, ținea și nu se mai sfârșea ... decât numai și numai atunci când aceasta spusese tot ce avea pe inimă.

Dacă au văzut așa, s-au strâns boierii într-o zi și s-au dus la împărat.

– Măria ta, așa nu se mai poate ... Ceasul Măriei tale ne face viața amară. Nu merge bine, Măria ta!

– Ceasul meu cu limbi de aur și pietre scumpe? strigă mânios împăratul, care era nespus de mândru de ceasul lui.

– Cu limbi de aur, Măria ta, întocmai. Nu mai putem trăi de răul lui ...

La început, împăratul nici n-a vrut să-i asculte pe boieri! A doua oară, tot așa. A treia oară, când s-a mai lămurit și el, l-a chemat pe meșterul ceasornicar și i-a spus:

– Ascultă, meștere! Se plâng boierii mei că ceasul cu limbi de aur nu merge cum se cuvine ...

– Vai de mine! Dar e un ceas minunat!

– Minunat, neminunat, să faci bine să-l cercetezi și să-l dregi, că nu mai am zi bună cu boierii mei!

– Îl iau, Măria ta, zise ceasornicarul.

Luă el ceasul, îl duse acasă și-l desfăcu. Piticul ceasului stătea la datorie; nu dormea, nu căska, doar ciocănea harnic tic-tac, tic-tic-tac.

– Ce-i, piticuțule? Întrebă meșterul. De ce se plânge Măria sa?

– Meștere, meștere - oftă piticul - ce să fac dacă am o inimă? Ea ține cu oamenii nevoiași, nu-i iubește pe boierii hrăpăreți... Așa că pun ceasul să meargă mai încet sau mai repede, după cum cred eu că-i bine.

Meșterul dădu din cap; avea și el o inimă și-l înțelegea tare bine pe piticul cel inimos!

– Cum să facem atunci? se frământă meșterul. Ce să facem?

Și, deodată, își aduse aminte că în oraș venise cu o zi în urmă un ceasornicar, despre care se zvonea că-i tare priceput. Se duse la el și-i ceru sfatul.

– Las' pe mine! spuse acesta. Am să născocesc eu ceva. Și, cum nu era un om bun, și ținea să-l bucure pe împărat, născoci un pitic de fier, atât de iscusit lucrat, încât putea face tot ce făceau și piticii adevărați. La fel ciocănea tic-tac, tic-tic-tac, la fel punea ceasul în mișcare, dar... n-avea inimă!

Tare s-au bucurat boierii și împăratul când li s-a înfățișat ceasul cu limbi de aur și pitic de fier. L-au așezat în sala tronului și, de atunci, vorbiră din nou boierii câte o oră, iar nevoiașii câte o clipă...

Îmbătrânind, piticii din ceasornice se mutară, rând pe rând, în țara poveștilor, iar în locul lor fură așezați pitici de fier, sau arcuri, lanțuri, pendule și cucii. Până în zilele noastre se cunosc ceasuri cu arc, cu lanț, cu pendulă sau cuc, dar ceasuri cu pitic nu se mai cunosc decât în poveștile prietenului meu, care scrie toate poveștile pentru copii. Și ceasuri cu inimă, tot așa...

Da, dar n-avem fiecare dintre noi câte o inimă?

PUIUL DE CĂPRIOARĂ **(poveste populară)**

Pădurea deasă și umbroasă adăpostea o familie de căprioare. Cât era ziua de lungă se plimbau prin desișul umbros și căutau frunze proaspete pentru a se hrăni. Deși avea deja câteva luni, Lena, puiul de căprioară, își petrecea tot timpul cu tatăl și cu mama sa, nu se dezlipea de ei nici în ruptul capului. Nu o dată și-au propus părinții să o lase pe Lena pentru câteva ore să se descurce singură, însă nu au reușit să-și ducă la

bun sfârșit planul, pentru că, deși îi promiteau că se întorc și nu o părăsesc, ea nu îi credea și îi era foarte teamă.

– Este timpul să o învățăm să stea și cu altcineva, nu doar cu noi, îi spuse căprioarei tata cerb.

– Așa este, e suficient de mare deja, are nevoie să cunoască și alte animale și să învețe să descopere singură pădurea, iar asta nu va reuși s-o facă stând toată ziua cu noi, răspunse căprioara.

– Mâine dimineață vom pleca înainte ca ea să se trezească și ne vom întoarce abia spre seară. Îl vom ruga pe vultur să zboare toată ziua deasupra acestei zone, ca să ne poată spune dacă Lena se îndepărtează de locul în care am lăsat-o, adăugă tatăl.

Așa au făcut. Au respectat planul și au plecat tiptil, ca să nu-și trezească puiul. Soarele își trimitea razele puternice ca o sulită printre crengile dese ale copacilor. O rază îi mângâia botul și urechile puiului de căprioară. Deschise ochii, se întinse și își roti privirea, căutându-și părinții. Când și-a dat seama că nu-i vede, s-a ridicat și a început să alerge în stânga și în dreapta fără să se oprească din plâns. În sufletul ei simțea o durere sfâșietoare. Se temea că nu-i va mai vedea niciodată, deși își amintea de vorbele lor atunci când îi promiteau că se vor întoarce. Sătulă de atâta plâns, s-a ridicat și a mers să vadă ce se întâmplă în jurul său. A ridicat privirea spre cer și a zărit un roi de albine care se întorceau la stup cu polen pentru miere. Spera că ele, de acolo de sus, i-au văzut părinții și pot să-i spună unde sunt.

– Bună ziua, albinelor, sunt tare singură, nu știu unde sunt părinții mei. În zborul vostru nu i-ați văzut? întrebă Lena.

– Bâzzz! Noi am fost prea ocupate cu adunatul polenului și nu am fost atente la cei cu care

ne-am întâlnit. Ne pare rău, spuse una dintre albine.

Tot căutând, s-a întâlnit cu un iepuraș drăguț, care făcea tumbe prin iarba verde și înaltă.

– Bună ziua, iepurașule. Eu sunt Lena și vreau să te întreb, pot să stau cu tine? întrebă puiul de căprioară.

– Bună, eu sunt Pinchi. Mie îmi place să mă joc prin iarbă. Dacă vrei, poți să vii și tu, răspunse iepurașul.

Lena stătu o clipă pe gânduri, spera că iepurașul îi va spune ceva despre părinții ei, dar invitația lui era tentantă, suna bine să te joci prin iarbă. Imediat se îndreptă spre

iepuraș și s-au jucat în voie prin iarba răcoroasă și proaspătă o bună bucată de timp. Când s-au plictisit, au hotărât împreună să pornească în căutarea unui loc în care să se odihnească. În acest fel ziua a trecut atât de repede, încât Lena n-a mai avut timp să se gândească la ideea că părinții au părăsit-o. Spre seară, au auzit în spatele lor un foșnet. Iepurașul s-a speriat și s-a ascuns după un copac, în timp ce Lena privea curioasă. Din frunziș i-a văzut ieșind pe părinții săi. A sărit direct spre ei, dar n-a uitat să-și anunțe prietenul că este în siguranță, poate să iasă.

– Mamă, tată, cât mă bucur că vă văd. Mi-a fost teamă că mă părăsiți, dar v-ați ținut de cuvânt și v-ați întors. Vreau să vă prezint pe cineva. El este Pinchi, prietenul meu. Haideți să vă povestesc cum ne-am distrat astăzi.

Lena era atât de încântată de ceea ce a făcut în ziua respectivă alături de primul ei prieten, încât nu se mai oprea din povestit. Abia aștepta să vină ziua de mâine să poată experimenta alte jocuri sau colțuri ascunse de pădure. De acum, pentru Lena nu mai era o problemă să rămână peste zi fără părinți, avea un prieten, iar cu timpul și-a făcut mult mai mulți prieteni, cu care se distra zilnic.

LEGENDA PRIVIGHETORII

Se spune că, odată, împăratul păsărilor fiind foarte bine dispus și vrând să știe care dintre supușii săi cântă cel mai frumos, mai plăcut și mai fermecător, a dat poruncă ca, îndată, din toată împărăția să se adune la curtea împărătească cei mai vestiți cântăreți să-i cânte la masă.

Păsările s-au adunat toate la un loc și au ales din mijlocul lor trei reprezentanți, pe care i-au trimis la curtea împărătească. Cele trei păsări alese, grangurul, mierla și privighetoarea, au plecat de îndată spre curțile împărătești, fiind grăbite să se prezinte împăratului.

Grangurul, care avea îmbrăcămintea cea mai aleasă și mai frumoasă, fiind acoperit cu pene aurii care străluceau frumos în lumina soarelui, fu lăsat să meargă înaintea. Mierla mergea și ea în urma lui pentru că, spunea ea, are un cioc auriu ca și penele grangurului, iar îmbrăcămintea neagră și strălucitoare ca mătasea. Numai privighetoarea, care era mică la făptură și avea îmbrăcămintea cea mai simplă, rămase în urmă și mergea cu capul plecat și umilă spre curtea împăratului.

Când au ajuns păsările la curtea împăratului și s-au prezentat, acesta le-a invitat

Înăuntru și l-a pus pe grangur în capul mesei, poftindu-l să cânte. Grangurul, mândru și plin de fală, începu a cânta. Împăratul fu foarte mulțumit cu cântecul lui și-l lăudă.

Următoarea fu mierla, iar împăratul o invită la masă să cânte și îl impresionează mult mai plăcut pe împărat, deoarece cântă mult mai frumos decât grangurul.

Ultima sosită fu privighetoarea, care se plecă până la pământ în fața împăratului. Fiind așa mică, umilă și nevăgată în seamă, împăratul se miră ce caută la curtea lui și de aceea o întrebă pe un ton răstit de ce a venit, fără însă a o invita să stea la masă. Atunci privighetoarea îi spuse că a venit să cânte, iar împăratul, zâmbind încrezător, o invită la masă.

Și privighetoarea începu să cânte, iar împăratul fu uimit de frumusețea cântecului ei. Un glas atât de duios, dulce, plăcut și fermecător nu mai auzise de când se știa pe lume. Astfel, privighetoarea, prin cântecul ei, i-a făcut de râs pe ceilalți doi cântăreți, iar împăratul a pus-o pe dânsa în locul grangurului, în fruntea mesei, iar când cei trei cântăreți au pornit înapoi spre casele lor, prima a fost privighetoarea, apoi mierla și ultimul grangurul.

Și de atunci a rămas obiceiul ca la masa împăratului numai privighetoarea să cânte, ca fiind cea mai renumită și măiastră pasăre cântătoare din tot neamul păsărilor.